

Porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu

V popisu skutku v odsuzujícím rozsudku, kterým byl obviněný uznán vinným trestným činem, jehož skutková podstata vyžaduje úmysl pachatele (§ 3 odst. 3, § 4 tr. zák.), musí být obsaženy i skutkové okolnosti, z nichž vyplývá úmyslné zavinění obviněného. Jde-li o trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., z popisu skutku musí být ve vztahu k úmyslnému zavinění zřejmé, že obviněný věděl o neoprávněném označení výrobků nebo služeb, které dovezl, vyvezl nebo uvedl do oběhu, a že byl alespoň srozuměn s neoprávněným zásahem do práv vlastníka dotčené ochranné známky. Samotné konstatování rozporu jednání obviněného s ustanovením § 8 zákona č. [441/2003](#) Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, nestačí k vyjádření úmyslného zavinění. Svědecké výpovědi zaměstnanců celního úřadu a protokoly o jejich kontrole, jimiž byl doložen neoprávněný zásah do práv vlastníků ochranných známek (např. prodej zboží neoprávněně označeného ochrannými známkami), jsou použitelnými důkazy (§ 89 odst. 2 tr. ř.) v řízení o trestném činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 1524/2010, ze dne 16.12.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 16. 12. 2010 o dovolání, které podala obviněná H. L. T. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 5 To 102/2010, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 25 T 63/2008, tak, že tak, že z podnětu dovolání obviněné H. L. T. se podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušuje usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 5 To 102/2010, jakož i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 20. 5. 2009, sp. zn. 25 T 63/2008. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu se zrušují také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejich zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu se státnímu zástupci Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 7 přikazuje, aby trestní věc obviněné H. L. T. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Obviněná H. L. T. byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 20. 5. 2009, sp. zn. 25 T 63/2008, uznána vinnou trestným činem porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 zákona č. [140/1961](#) Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ve zkratce „tr. zák.“), kterého se dopustila skutkem blíže konkretizovaným ve výroku o vině v citovaném rozsudku.

Za tento trestný čin byla obviněná H. L. T. odsouzena podle § 150 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon jí byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků. Postupem podle § 229 odst. 1 tr. řádu bylo rozhodnuto o nárocích na náhradu škody, které uplatnili poškození uvedení v rozsudku soudu prvního stupně.

O odvolání obviněné H. L. T. rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 5 To 102/2010, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu zrušil napadený rozsudek soudu prvního stupně toliko ve výroku o náhradě škody ve vztahu k některým poškozeným uvedeným v tomto výroku.

Proti citovanému usnesení odvolacího soudu podala dne 12. 7. 2010 obviněná H. L. T. prostřednictvím svého obhájce dovolání, které opřela o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu. Obviněná především zpochybnila naplnění subjektivní stránky trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., jímž byla uznána vinnou. Obviněná v této souvislosti zdůraznila, že nebyla podnikatelem, prodávajícím ani osobou, která by měla jakýkoli právní vztah k prodávanému zboží, jež bylo zajištěno, ani k prodejnímu stánku, takže nemohla zjistit, že jde o padělky zboží. Podle názoru obviněné soudy nižších stupňů neprovedly některé navrhované důkazy k posouzení jejího zavinění a své závěry k uvedenému znaku založily jen na nepřímých nebo nezákonných důkazech, které netvoří uzavřený kruh vedoucí k závěru o její vině. Obviněná vytkla soudům nižších stupňů, že se důsledně neřídily judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, kterou ve svém dovolání podrobně konkretizuje a jež se týká otázky zavinění. Proto podle přesvědčení obviněné došlo v řízení k porušení jejího práva na spravedlivý proces, neboť soudy nižších stupňů vycházely z výpovědí zaměstnanců celního úřadu, kteří ve věci prováděli konkrétní procesní úkony. Podle obviněné lze činnost těchto svědků „přirovnat k institutu použití agenta ve smyslu ustanovení § 158b tr. řádu“ (použití agenta ovšem upravuje ustanovení § 158e tr. řádu). Obviněná zpochybnila i zákonnost a použitelnost důkazu spočívajícího v prohlídce prostor, kde se nacházelo zajištěné zboží, neboť podle jejího názoru nebyla prohlídka provedena v souladu s trestním řádem, a v této souvislosti obviněná odkázala na početnou judikaturu Ústavního soudu.

Závěrem svého dovolání obviněná H. L. T. navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 5 To 102/2010, a aby ji zprostil obžaloby.

Nejvyšší státní zástupkyně se vyjádřila k dovolání obviněné H. L. T. prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Podle jeho názoru má každé zboží s ohledem na svůj charakter a cenu určitý běžný způsob prodeje, a to jak pokud jde o místo, kde je situovaná prodejna, tak i pokud jde o další podmínky (vybavení prodejny, prezentace výrobků apod.). Jak dále v této souvislosti státní zástupce zdůraznil, prodej zboží v tržnicích je primárně určený zákazníkům s nižší kupní silou, kterým je také nabízeno levnější zboží. Z tohoto důvodu je podle státního zástupce téměř vyloučeno, aby zde mohlo být nabízeno zboží prémiových značek. Státní zástupce je proto přesvědčen, že pokud obviněná prodávala předmětné zboží způsobem popsáním ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, musela být srozuměna i s tím, že je označeno uvedenými ochrannými známkami neoprávněně. Proto obviněná jednala v úmyslu eventuálním (nepřímým) ve smyslu § 4 písm. b) tr. zák. Státní zástupce považuje za nesprávné i tvrzení obviněné, podle kterého měl odvolací soud označit vietnamskou komunitu za typického pachatele totožné trestné činnosti. Podle státního zástupce se odvolací soud vyjádřil toliko k tomu, že je v podstatě vyloučeno, aby v místech prodeje dotyčného zboží bylo současně prodáváno i zboží dražších výrobců, jejichž výrobky jsou distribuovány spíše ve specializovaných prodejnách.

Závěrem svého vyjádření tedy státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněné H. L. T. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu, neboť je zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že obviněná H. L. T. podala dovolání jako oprávněná osoba [§ 265d odst. 1 písm. b) tr. řádu], učinila tak prostřednictvím svého obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu), včas a na správném místě (§ 265e tr. řádu), její dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je dovolání obecně přípustné [§ 265a odst. 2 písm. h) tr. řádu], a podané dovolání obsahuje stanovené náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. řádu).

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 3 a 4 tr. řádu z podnětu dovolání obviněné H. L. T. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného usnesení Městského soudu v Praze, a to v rozsahu odpovídajícím důvodně uplatněným dovolacím námitkám, jakož i řízení předcházející napadenému rozhodnutí. Po přezkoumání dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání obviněné je částečně důvodné.

Pokud jde o dovolací důvod, obviněná ho opřela o ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, podle něhož napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. K jeho výkladu Nejvyšší soud připomíná, že tento dovolací důvod je naplněn jen tehdy, jestliže skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplnuje znaky žádného trestného činu. Nesprávné právní posouzení skutku může spočívat i v okolnosti, že rozhodná skutková zjištění neposkytují dostatečný podklad k závěru o tom, zda je stíhaný skutek vůbec trestným činem, popřípadě o jaký trestný čin se jedná. Podobně to platí o jiném nesprávném hmotně právním posouzení, které lze dovodit pouze za situace, pokud byla určitá skutková okolnost posouzena podle jiného ustanovení hmotného práva, než jaké na ni dopadalo.

Obviněná H. L. T. však v části své argumentace nesouhlasí s učiněnými skutkovými (nikoli právními) závěry, když podle jejího názoru soudy nižších stupňů vycházely z nezákonně opatřených důkazů a nevyhověly důkazním návrhům obviněné. Existenci dovolacího důvodu tak obviněná podle názoru Nejvyššího soudu shledává v chybném procesním postupu soudů nižších stupňů spočívajícím v nesprávném hodnocení důkazů, z nichž soudy vycházely, a v neúplném dokazování.

K tomu ovšem Nejvyšší soud zdůrazňuje, že – jak vyplývá z ustanovení § 265b odst. 1 tr. řádu – důvodem dovolání nemohou být námitky, jimiž dovolatel vytýká nesprávné skutkové zjištění a zpochybňuje výsledky provedeného dokazování. Dovolání není dalším odvoláním, ale je mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě jen některých výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, jež naplňují jednotlivé taxativně stanovené dovolací důvody. Proto není možné podat dovolání ze stejných důvodů a ve stejném rozsahu jako odvolání a dovoláním se nelze úspěšně domáhat jak revize skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně, tak ani přezkoumání správnosti a úplnosti provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry je oprávněn doplňovat, popřípadě korigovat jen odvolací soud, který za tím účelem může provádět dokazování (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. řádu). Dovolací soud není obecnou třetí instancí, v níž by mohl přezkoumávat jakékoli rozhodnutí soudu druhého stupně a z hlediska všech tvrzených vad. Dovolací soud nemůže přezkoumávat správnost skutkových zjištění, resp. provedeného dokazování, a to ani v souvislosti s právním posouzením skutku či s jiným hmotně právním posouzením, už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy. Na rozdíl od soudu prvního stupně a odvolacího soudu totiž dovolací soud nemá možnost, aby podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám prováděl či opakoval tyto důkazy, jak je zřejmé z omezeného rozsahu dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. řádu. Bez opětovného provedení důkazů zpochybněných dovolatelem ovšem dovolací soud nemůže tytéž důkazy hodnotit odlišně, než jak učinily soudy nižších stupňů.

Formulace dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, který uplatnila obviněná H. L. T., přitom znamená, že předpokladem jeho existence je nesprávná aplikace hmotného práva, ať již jde o hmotně právní posouzení skutku nebo o hmotně právní posouzení jiné skutkové okolnosti. Provádění důkazů, včetně jejich hodnocení a vyvozování skutkových závěrů z důkazů, však neupravuje hmotné právo, ale předpisy trestního práva procesního, zejména pak ustanovení § 2 odst. 5, 6, § 89 a násl., § 207 a násl. a § 263 odst. 6, 7 tr. řádu. Jestliže tedy obviněná sice namítala nesprávnost právního posouzení skutku, ale tento svůj názor částečně dovozovala z námitek zaměřených proti některým důkazům a zpochybňujících procesní postup soudů, který vedl ke skutkovému zjištění, pak nevytýkala soudům nižších stupňů vady při aplikaci hmotného práva, nýbrž

porušení procesních ustanovení. Porušení určitých procesních ustanovení může být rovněž důvodem k dovolání, nikoli ovšem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, ale jen v případě výslovně stanovených jiných dovolacích důvodů [zejména podle § 265b odst. 1 písm. a), b), c), d), e), f) a l) tr. řádu], které rovněž nespočívají v namítaných vadách při provádění nebo hodnocení důkazů.

Proto při posuzování toho, zda je oprávněné tvrzení dovolatele o existenci dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu či nikoli, je Nejvyšší soud vždy vázán konečným skutkovým zjištěním, které ve věci učinily soudy nižších stupňů. V trestní věci obviněné H. L. T. to pak znamená, že pro Nejvyšší soud je rozhodující skutkové zjištění, podle něhož se obviněná dopustila skutku tak, jak je popsáno zejména ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, případně dále rozvedeno v odůvodnění tohoto rozhodnutí a v rozhodnutí odvolacího soudu. Zmíněné dovolací námitky obviněné, jež se týkají správnosti těchto rozhodných skutkových okolností a hodnocení důkazů, které vedly k jejich zjištění, jsou tedy mimo rámec uplatněného dovolacího důvodu podle citovaného ustanovení.

Nejvyšší soud pak neakceptoval ani námitky obviněné H. L. T., jimiž soudům nižších stupňů vytkla nezákonnost důkazů spočívajících ve výslechu zaměstnanců celního úřadu, kteří zasahovali na místě činu, a v použití protokolu o kontrole provedené podle § 23b a § 23c zákona č. [634/1992](#) Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 11. 2. 2008, jako důkazu. Takové námitky totiž rovněž neodpovídají uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu.

Pouze nad rámec podaného dovolání Nejvyšší soud k těmto námitkám uvádí následující. Především podle § 89 odst. 2 tr. řádu za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci. V citovaném ustanovení jsou pak jako důkazy (resp. přesněji důkazní prostředky) demonstrativně vyjmenovány nejen výpovědi svědků, ale i listiny důležité pro trestní řízení. Jak přitom vyplývá z obsahu trestního spisu v posuzované věci (viz č. l. 265 trestního spisu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 25 T 63/2008), soud prvního stupně podle § 213 odst. 1 tr. řádu přečetl v hlavním líčení konaném dne 20. 5. 2009 listinný důkaz, jímž byl protokol o kontrole provedené podle § 23b a § 23c zákona č. [634/1992](#) Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 11. 2. 2008. Uvedený důkaz pak soudy obou stupňů hodnotily ve spojení s ostatními důkazy opatřenými v této věci. Přitom svědci, kteří prováděli zmíněnou kontrolu (zaměstnanci celního úřadu L. D. a P. R.), rozhodně nevystupovali jako agenti podle § 158e tr. řádu, jak naznačuje obviněná H. L. T. ve svém dovolání, a to už jen z toho důvodu, že nebyli příslušníky Policie České republiky a nijak nezastírali skutečný účel své činnosti. Proto nelze akceptovat ani tvrzení obviněné, podle něhož výpovědi svědků, kteří prováděli zmíněnou kontrolu, nebylo možné použít jako důkaz. Tito svědci totiž nevystupovali při provádění kontroly v postavení orgánu činného v trestním řízení, takže soudy nižších stupňů je mohly vyzvat k tomu, aby vypovídali o tom, co jim bylo známo o zjištěném trestném činu, o jeho pachateli a o okolnostech důležitých pro trestní řízení. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat na judikaturu Nejvyššího soudu k odlišení práva kontrolního nákupu od jiného operativně pátracího prostředku, jímž je předstíraný převod (§ 158c tr. řádu), a to u trestného činu porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 152 tr. zák. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. 5 Tdo 619/2010).

Pokud jde o námitku obviněné H. L. T., v níž soudům nižších stupňů vytkla neprovedení některých důkazů, jež navrhovala, ani tato námitka neodpovídá uplatněnému dovolacímu důvodu. Navíc v trestním řízení závisí pouze na úvaze soudu, který z vyhledaných, předložených nebo navržených důkazů provede. Tento závěr ostatně vyplývá z ustanovení čl. 82 Ústavy České republiky, v němž je zakotven princip nezávislosti soudů. Z uvedeného principu je pak zřejmé, že obecné soudy musí v každé fázi trestního řízení zvažovat, zda a v jakém rozsahu je potřebné doplnit dosavadní stav dokazování, přičemž současně posuzují důvodnost návrhů na doplnění dokazování (obdobně viz nález Ústavního soudu ze dne 6. 12. 1995, sp. zn. II. ÚS 101/95, publikovaný pod č. 81 ve svazku 4 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu). Není tedy povinností obecného soudu akceptovat jakýkoli

důkazní návrh. Jestliže však soud odmítne provést navržený důkaz, musí toto rozhodnutí přesvědčivě odůvodnit. V trestní věci obviněné H. L. T. se tak stalo, protože soud prvního stupně (viz str. 7 jeho rozsudku) odůvodnil, proč nevyhověl návrhům obviněné na provedení dalších důkazů, byť z hlediska té části dovolání obviněné, v níž je důvodné, nešlo o správný postup.

Naopak za odpovídající dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu a opodstatněnou považuje Nejvyšší soud námitku obviněné H. L. T., v jejímž rámci zpochybnila naplnění subjektivní stránky trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., pro který byla stíhána a odsouzena.

K tomu Nejvyšší soud připomíná, že skutková podstata uvedeného trestného činu vyžaduje z hlediska subjektivní stránky úmyslné zavinění (§ 3 odst. 3, § 4 tr. zák.). Přitom postačí existence alespoň nepřímého (eventuálního) úmyslu podle § 4 písm. b) tr. zák. Proto v popisu skutku v odsuzujícím rozsudku, kterým byl obviněný (obžalovaný) uznán vinným trestným činem, jehož skutková podstata vyžaduje úmysl pachatele, musí být obsaženy i skutkové okolnosti charakterizující úmyslné zavinění obviněného (obžalovaného), neboť jednání jen z nedbalosti není trestné.

Jak je patrné v posuzované trestní věci z učiněných skutkových zjištění, obviněná H. L. T. se měla dopustit trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák. tím, že nejméně dne 12. 12. 2007 kolem 14.00 hodin v P. v prostorách P. tržnice ve stánku, který měla v nájmu osoba vystupující pod jménem L. N. B., v rozporu s ustanovením § 8 zákona č. [441/2003](#) Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, měla uloženo a nabízela k prodeji zboží konkretizované ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, ačkoli k jeho prodeji neměla souhlas zde specifikovaných vlastníků zapsaných ochranných známek. Takový popis skutkového stavu je z hlediska vyjádření subjektivní stránky zmíněného trestného činu zcela nedostatečný a ani ve spojení s odůvodněním rozsudku soudu prvního stupně a s odůvodněním usnesení odvolacího soudu nesvědčí o úmyslu obviněné uvést do oběhu výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému. V popisu skutku, který měla spáchat obviněná, totiž zcela chybí především vyjádření intelektové složky jejího úmyslného zavinění, protože zde není uvedeno, zda obviněná vůbec věděla o neoprávněném označení předmětného zboží a z jakých okolností jí to muselo být zřejmé, popřípadě na základě čeho byla alespoň srozuměna s neoprávněným zásahem do práv majitelů ochranných známek. Samotné konstatování rozporu s ustanovením § 8 zákona č. [441/2003](#) Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, k tomu nestačí a navíc je nepřesné, protože citované ustanovení se týká jak vlastníků ochranných známek (§ 8 odst. 1, 4 cit. zákona), tak jiných osob (§ 8 odst. 2, 3 cit. zákona), a jelikož obviněná nebyla vlastníkem ochranné známky, nemohla jednat v rozporu s celým obsahem citovaného ustanovení.

Přitom ani okolnost, že obviněná H. L. T. nabízela a prodávala svědkům, tj. zaměstnancům celního úřadu, předmětné zboží na tržnici, kde obvykle nedochází k prodeji tzv. značkového zboží opatřeného ochrannými známkami, bez dalšího nesvědčí o jejím úmyslném zavinění. V posuzované věci totiž nebylo zjištěno, zda obviněná měla takové poznatky o předmětném zboží, které by ve spojení s okolnostmi, kde a jak ho nabízela a prodávala, mohly svědčit o tom, že obviněná věděla o podezřelém původu tohoto zboží, o jeho nízké kvalitě či o dalších rozhodných charakteristikách, z nichž se v podobných případech obvykle usuzuje alespoň na srozumění pachatele se zásahem do práv majitelů ochranných známek (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2000, sp. zn. 7 Tz 84/2000). Stejně tak soudy nižších stupňů neučinily žádné skutkové zjištění o tom, že by snad obviněná byla majitelem předmětného zboží, že by zajišťovala odběr tohoto zboží od nějakého (podezřelého) dodavatele a jeho umístění do prodejního stánku, že by sama byla nájemcem tohoto stánku, v němž se v inkriminované době nacházela, že by prodávala obdobné zboží již v minulosti, popřípadě že by byla dokonce už dříve upozorněna na nelegální používání ochranných známek apod. Naopak, zůstalo nevyvráceno tvrzení obviněné, podle něhož se z její strany jednalo o příležitostnou

výpomoc neznámému prodejci, byť se soudům nižších stupňů může jevit tato obhajoba jako nevěrohodná.

Za uvedených okolností však nebylo možné dospět ke spolehlivému závěru o úmyslném zavinění obviněné H. L. T.; ostatně soud prvního stupně nevyjádřil úmysl obviněné v popisu skutku nejen ve svém rozsudku ze dne 20. 5. 2009, ale předtím ani ve stejně formulovaném popisu skutku v trestním příkazu ze dne 29. 9. 2008 a totéž platí o obžalobě státního zástupce ze dne 12. 9. 2008. Naplnění subjektivní stránky posuzovaného trestno činu pak nelze dovozovat ani z úvah odvolacího soudu (viz str. 6 napadeného usnesení), podle nichž je údajně „známou notoriitou, že obchodníci z řad vietnamské komunity, prodávající zboží, nabízejí zákazníkům výrobky vyprodukované zejména v asijských zemích, kterým svou kvalitou a cenou uspokojují zájem velmi širokých vrstev obyvatelstva“. Jednak skutkové závěry o zavinění pachatele (obviněného) nelze v trestním řízení zakládat na jakýchkoli notoriitách a navíc zmíněné konstatování odvolacího soudu včetně jeho poukazu na vietnamskou komunitu nevypovídá nic o úmyslu samotné obviněné, jak v obdobném případě již konstatovala i judikatura Nejvyššího soudu (viz rozhodnutí publikované pod č. [53/2008](#) Sb. rozh. tr.).

Na podkladě popsaných důvodů tedy Nejvyšší soud shledal opodstatněnou námitku obviněné H. L. T., jejímž prostřednictvím zpochybnila naplnění subjektivní stránky trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., pro který byla stíhána a odsouzena.

Po zjištění, že dovolání obviněné H. L. T. je v tomto směru důvodné, Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 5 To 102/2010, jakož i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 20. 5. 2009, sp. zn. 25 T 63/2008. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu pak Nejvyšší soud zrušil také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejich zrušením, pozbyla podkladu.

Při úvaze, kterému orgánu přikázat nové projednání a rozhodnutí této věci, Nejvyšší soud zohlednil zejména skutečnost, že rozhodnutí soudů nižších stupňů vycházejí ze skutkového stavu, který vůbec neumožňoval závěr o úmyslném zavinění obviněné H. L. T., jímž by naplnila subjektivní stránku skutkové podstaty trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák. Zmíněné pochybení však mělo svůj původ již v přípravném řízení, jak je patrné i ze znění žalobního návrhu podané obžaloby státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 7 ze dne 12. 9. 2008, sp. zn. 2 ZT 132/2008, kde rovněž zcela chybí skutkové okolnosti, které by svědčily o naplnění subjektivní stránky stíhaného trestného činu, a žádné úvahy nejsou v tomto směru vyjádřeny ani v navazujícím velmi stručném odůvodnění. Ostatně patrně proto státní zástupce neopatřil nebo soudu nenavrhl dostatečné důkazy, jimiž by bylo možné prokázat úmyslné zavinění obviněné a vyvrátit její obhajobu.

Za uvedené důkazní situace tudíž není zřejmé, zda se podaří takové důkazy alespoň dodatečně zjistit a opatřit, popřípadě navrhnout jejich provedení, a jestli tedy bude důvodné znovu podat obžalobu na obviněnou H. L. T. nebo učinit jiné rozhodnutí v přípravném řízení. Nejvyšší soud tedy podle § 265l odst. 1 tr. řádu přikázal státnímu zástupci Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 7, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Státní zástupce tak v rozsahu vyplývajícím z tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu opětovně projedná věc obviněné H. L. T. a odstraní vady zjištěné v dovolacím řízení. Přitom se zaměří především na objasnění otázky, zda obviněná naplnila i subjektivní stránku skutkové podstaty trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., a na opatření dostatečných důkazů k takovému závěru. Podle výsledků doplněného dokazování pak státní zástupce učiní další rozhodnutí, které nemůže Nejvyšší soud jakkoli předjímat.

Podle § 265s odst. 1 tr. řádu jsou orgány činné v trestním řízení vázány právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto dovolacím rozhodnutí a podle § 265s odst. 2 tr. řádu jsou povinny respektovat zákaz reformationis in peius.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochranné opatření](#)
- [Právní styk s cizinou](#)
- [Právní styk s cizinou \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání do ciziny \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zneužití postavení v obchodním styku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)